

den Retfærdiggjørelse er fra Bestyrelsens Side under Forhandlingerne med Revisionen end ikke bleven forsøgt, men derimod nu af den ærede Cultusminister i Thinget, og Udvalget maa nu henstille til Forsamlingens Medlemmer selv at afgjøre, hvorvidt denne Retfærdiggjørelse, om den end er kommen seent, er lykkedes, eller ikke. Forresten har Udvalget aldrig nogenstinde betragtet denne Sag som særdeles vigtig. Den ærede Cultusminister har gjort opmærksom paa — og det gjentagende Gange, saa at han synes at lægge en stor Vægt derpaa — at Sagen aldrig har været påaanket. Dette kan nu ikke forstaaes ligefrem efter Ordene; thi under de meget interessante offentlige Forhandlinger, der i sin Tid fandt Sted angaaende vort hele Militairvæsen, er der jevnlige bleven klaget over det Misbrug, der stete med Anvendelsen af Soldaterne, og som et af de største og meest slaaende Exempler herpaa er netop henviist til Theatrets Forsal. Jeg huffer ogsaa bestemt, at det har været omtalt i de Røestildfste Stænder. Men det er ialfald ganske vist, at nu er det omtalt, og dette Forsvar for Sagen kan altsaa ikke bruges herefter. Den ærede Cultusminister, der iblandt sine mange andre fortræffelige Egenstaber, ogsaa har den at være udtømmelig i at finde paa Udveie, har ogsaa selv paa viist en saadan, idet han bemærkede, at Sagen vilde stille sig anderledes, dersom Krigsministeren skulde have Skrøppler derover; thi jeg tvivler ikke paa, at hvis Udvalgets Indstilling gaaer igjennem, vil det lede til en Conference mellem disse to Mænd, der vistnok i Realiteten ikke kunne være synderlig uenige med det her Anførte, og jeg antager, at det da heller ikke vil blive uden praktiske Resultater; thi jeg er overbevist om, at vi have havt meget saa Ministre her i Landet, der have havt et saa oprigtigt Dnske om at tage Hensyn til de her stete Udtalelser som den høitærede Cultusminister. Dette vil være den gjenneste Veie til et forlig, om man saa vil kalde det, uagtet den udtalte Dadel i Intet Tilfælde kan ramme den nuværende Minister, saa at der altsaa heller ikke kan være Tale om nogen Seir eller noget Nederlag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal vistnok heller ikke lægge nogen særdeles Vægt paa dette Punkt, hvad jeg ogsaa i mit sidste Foredrag udtalte; men jeg skylder dog at udtale bestemt, at det ikke forekommer mig, som den ærede Ordfører nu gjentog, at en sliq Udtalelse i den Form, hvori den er givet, er begrundet. Jeg skal tillade mig at tilbagefalde i Thingets Grindring, at Spørgsmaalet egentlig kun dreier sig om, hvorvidt man skal følge Revisionens Indstilling, som gaaer ud paa, at de kunne „passere“, eller Udvalgets: at de kunne „passere for denne gang“, hvilket i selve Betænkningen er yderligere forklaret, som indeholdende en meget stærk Dadel over Bestyrelsen. Naar den ærede Ordfører siger, det er den Veie, man maa gaae, siden der her foreligger en Udgift, der ikke er hjemlet, svarer jeg dertil: dersom Udgiften var hjemlet, havde den aldeles ikke nogen som helst Leilighed til at fremkomme hverken for Revisionerne eller for Udvalget, det er kun, naar den ikke er hjemlet, at der kan blive Spørgsmaal om at tage Beslutning om den, og det er min Formening efter det Kjendskab, jeg har til forskjellige lignende Poster, at der sandelig ved mange af disse kan være fuld saa god Grund som med Hensyn til denne til at give en saadan Tillægsbestemmelse, som skulde antyde en særegen Dadel; thi det er dog aldeles klart, at de Betragtninger, som man nu vil gjøre gjældende, og som skulle motivere, at denne Udgift maatte betragtes som urigtig, aldeles ikke forelaae, dengang den Beslutning blev taget, hvorom der nu er Spørgsmaal. Dette forekommer det mig, at man nødvendig maa holde fast paa, naar der er Tale om paa en extraordinair Maade at udtale en bestemt Dadel over den Beslutning, der da blev taget af den daværende Bestyrelse. Den ærede Ordfører for Udvalget bemærker, at der har været Spørgsmaal herom ved Militaircomissionens Forhandlinger; det er ganske rigtigt, og der var Spørgsmaalet paa sin rette Plads, det har jeg antydet i mit tidligere Foredrag, men at forlange, at Theaterdirectøren, naar der er truffen en Foranstaltning, der er tjenlig til Ordens Tilveiebringelse, og er den billigste,